

рови подъ земята; съ него въ баснята се изобразява човѣкъ, който по простото си, долне звание, никакъ не е за внимание. Но отъ баснята ний видимъ, че Орелътъ не направилъ добръ, дѣто не послушалъ ничтожния крътъ; слѣдователно, на баснята разумътъ е тойзи, че съвѣтътъ на никого не трѣбва да се отхвърля. А пакъ то става тѣй и съ хората, както се случило съ орела. Нѣкой си богатеринъ, комуто, обикновенно всѣкий подмазва и лъсти, и всѣкий се чуди на ума-разума му, и на умъ му не иде, че нѣкой сиромасъ да може въ нѣщо да го ухити, или да го разумно посъвѣтва, когато пакъ този сиромасъ е по близу до работата, и той по забелѣзва, отъ колкото богатеринътъ, който глѣда на работата на голѣмо. Тѣзи басня ни научва още и туй, че за никого не трѣбва да сждимъ по вжншность, а най много за човѣка: нѣкой си тѣй държи-сочи е-е-ей, пазите те, Боже! Пакъ като му поразглѣдашь отблизко работицитѣ и ще видишь, че коренчетата му огнили, — съ други думи, — негова сермийка — нѣма я никаква, а се кокошини и пери той само и само на чуждъ гърбъ. до днесъ-до утрѣ, — а тамъ — като се сгромоляса, — нечаянно се покаже мюхлюзинъ, несостоятеленъ, че ще смаже, ще съсипи и онѣзи, които му сж довѣрявали имота си. Тука Горунътъ и показва на такъвзи богатеринъ, на когото не трѣбвало да се довѣрява. —

20.

Скопосията на Ивана Братоя.

Забунътъ на Ивана се съдралъ, —

На лактитѣ проглѣдалъ той,

И ето напгъ Братой